

Arrest

**nr. 47 209 van 12 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV**

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 2 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. VERVENNE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 1 maart 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 3 mei 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor de heer Arsim Sulemani luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese inwoner van het dorp Cerkez, nabij Kumanovë, en heeft u de Macedonische nationaliteit. Tijdens het conflict in 2001 verbleef u in uw dorp. U bleef tijdens dit conflict de hele tijd binnen, maar werd toch geconfronteerd met gruwel op de televisie en met de terugkeer van gesneuvelde strijders die in uw dorp zouden worden begraven. Sindsdien kampt u met paniekaanvallen. U durfde lange tijd niet meer alleen op straat. U hebt hoogtevrees en u krijgt het benauwd in kleine ruimtes. Ongeveer twee à drie jaar geleden contacteerde u daarvoor een psychiater en sindsdien ging u gemiddeld wekelijks - soms tweemaal per week, soms tweewekelijks - op visite bij een psychiater en een psycholoog, beiden verbonden aan het ziekenhuis van Kumanovë. U sprak met de psycholoog en kreeg van haar regelmatig oefeningen, zoals bijvoorbeeld zich alleen op straat begeven, ademhalingsoefeningen of oefeningen om uw hoogtevrees te overwinnen. Indien nodig kon u haar tijdens zo een oefening opbellen en kreeg u meteen telefonisch advies. De psychiater schreef u kalmeringsmiddelen voor. Met deze gecombineerde therapie ging het de laatste jaren beter met u. Zo ging u gedurende tweeëneenhalf jaar werken in een schoenenfabriek. Dit werk verloor u toen de fabriek ongeveer één jaar geleden sloot. Daarnaast kluste u regelmatig bij in de bouw of horeca. Dat deed u zowel voor als na uw betrekking in de schoenenfabriek. Voorts vernam u van vrienden dat radicale moslims ermee hadden gedreigd u te slaan omdat u zich niet aan de islamitische leefregels hield. U bad immers niet, ging niet naar de moskee en dronk al eens alcohol op café. U weet echter niet over wie het gaat en hoe uw vrienden op de hoogte waren van die dreigementen. Tevens leed uw oudste dochter aan trombocytopenie (een tekort aan bloedplaatjes), maar daarvan is ze nu genezen. Ze moet veel groenten en fruit eten om genoeg ijzer binnen te krijgen. U hebt het echter niet breed, gezien u geen vast werk hebt en geen eigen woning. U woonde namelijk in bij uw vader. Op 24 februari 2010 verliet u Macedonië samen met uw partner, Ajshe Garipi (O.V.: 6.587.167), en drie kinderen op legale wijze richting Zwitserland. Daar verbleven jullie drie nachten bij uw oom Vahid Sulemani. Deze oom voerde jullie op 1 maart 2010 naar België, waar jullie op diezelfde datum asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, uitgereikt op 4 februari 2010 te Kumanovë, en uw rijbewijs, uitgereikt op 23 februari 2010 te Kumanovë, neer. Na het gehoor bracht u nog de originele aantekeningen aan die uw therapeut in Macedonië maakte ter ondersteuning van de oefeningen die u werden opgelegd, evenals verschillende voorschriften van medicijnen en afspraken bij de therapeut.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U stelde Macedonië te hebben verlaten omdat u getraumatiseerd zou zijn geraakt tijdens de oorlog in Macedonië in 2001. U zou hierdoor lijden aan paniekaanvallen. U zou Macedonië verlaten hebben op aanraden van uw behandelende psycholoog, die u een verandering van omgeving aanraadde (CGVS p.6, 8). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat de medische problemen die u heeft, met name paniekaanvallen, te wijten zijn aan de gebeurtenissen tijdens het conflict in 2001. Nergens in de door u neergelegde documenten is er sprake van dit conflict. Het is eveneens opvallend dat u verklaarde pas de laatste twee-drie jaar psychische hulp te hebben gezocht (CGVS p.6), dit terwijl het einde van het conflict dateert van negen jaar geleden. Bovendien verklaarde u persoonlijk niets ernstigs te hebben meegemaakt tijdens het conflict in Macedonië. U bleef de hele tijd binnen en werd maar met de gruwel van het conflict geconfronteerd via de televisie of door het feit dat gesneuvelde strijders uit uw dorp teruggebracht werden om te worden begraven. U kende evenwel geen namen van deze personen (CGVS p.5-6). U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er een verband bestaat tussen uw psychische problemen en het kortstondig conflict dat in 2001 woedde in Macedonië.

Hoe dan ook werd u voor uw psychische problemen in uw land van herkomst behandeld. U werd individueel begeleid door een psychiater en een psycholoog, die intensief bij uw problematiek betrokken waren, ondermeer door middel van wekelijkse gesprekken en persoonlijke begeleiding bij oefeningen zoals bijvoorbeeld de straat op gaan. Zo kon u uw therapeut persoonlijk opbellen indien u problemen ondervond bij de uitvoering van deze oefeningen. Tevens werden u medicijnen voorgeschreven die u aan de beterschap hielpen en had u toegang tot deze medicijnen bij de apotheker. Daarenboven betaalde u maar twintig procent van de prijs voor deze medicijnen, dankzij de gezondheidsverzekering van de staat (CGVS p.6-8). Bovendien is nergens in de documenten die u ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd sprake van enig aanraden van een therapeut om naar het buitenland te gaan. Wel is er sprake in één van de aantekeningen die een therapeut heeft gemaakt en die u ter staving van uw asielrelaas heeft neergelegd (stuk 14) van een wens die u had om naar het buitenland te gaan en een twijfel bij u of u de reis wel zou aankunnen. Bovendien kan de ernst van deze door u ingeroepen problemen in vraag worden gesteld. Zo verklaarde u dat de medische en

psychologische therapie hielp en dat uw toestand verbeterde (CGVS p.6, 8) en verklaarde u tweeëneenhalf jaar vast werk te hebben gehad in een fabriek en daarnaast ettelijke korte opdrachten te hebben uitgevoerd in de bouw- en horecasector. Gelet op alles wat voorafgaat hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw psychische problemen enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen dan ook een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Wat de dreigementen betreft die u onrechtstreeks zou hebben ontvangen van radicale moslims omdat u zich niet aan de islamitische leefregels hield (CGVS p.4), kan worden gesteld dat het hier louter blote beweringen betreft, die u op geen enkele objectieve wijze kan ondersteunen. Bovendien hebt u deze elementen niet aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel er uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS vragenlijst p.3). U verklaarde dat er enkel werd gevraagd of u problemen had met burens (CGVS p.2), maar de vragenlijst vermeldt letterlijk "medeburgers (burens of dorpsgenoten)". U verklaarde nochtans dat er zich ook dorpsgenoten bevonden in de bende die u bedreigde (CGVS p.9). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen feiten ernstig in het gedrang. U verklaarde dat u er pas aan dacht deze feiten aan te halen nadat u uitleg had verkregen over het Commissariaat-generaal en de asielprocedure (CGVS p.2). Op deze wijze versterkt u de indruk dat u deze feiten aanbrengt, louter met het oog op het verkrijgen van asiel zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat u niet eens bij benadering kan zeggen over wie het gaat, noch hoe uw vrienden op de hoogte zijn geraakt van deze dreigementen tegenover u (CGVS p.9-10). Gelet op deze vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen te worden bedreigd door radicale moslims ten gevolge van uw onislamitische levensstijl.

Aangaande de ziekte die uw oudste dochter trof, namelijk trombocytopenie of een tekort aan bloedplaatjes, kan ten slotte worden opgemerkt dat uw dochter van deze ziekte intussen genezen is. U bent Macedonië ontvlucht omdat zij ijzerrijke voeding moet krijgen, zoals groenten en fruit, en u het in Macedonië niet al te breed had. Sinds u geen vast werk meer had, leefde u hoofdzakelijk van de steun van uw vader (CGVS p.10). Deze vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in dit verband een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zocht wel werk maar u vond het laatste jaar geen vaste betrekking omdat er structureel te weinig werk is (CGVS p.11). Deze situatie geldt echter voor alle inwoners van Macedonië. Voorts verklaarde u in Macedonië geen eigen huis te hebben. Toch had u onderdak en voedsel zoals aardappelen, rijst en erwten dankzij de hulp van uw vader (CGVS p.10-11).

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Uw paspoort en rijbewijs staven louter uw identiteit en nationaliteit, maar daar wordt niet aan getwijfeld. De voorschriften, de afsprakenbriefjes en de aantekeningen van uw therapeut staven uitsluitend dat u uitgebreid kon rekenen op de toegang tot gezondheidszorg in Macedonië, maar niets meer. Ook dit staat voor mij evenwel niet ter discussie.

Ten slotte kan hier nog aan worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, Ajshe Garipi (O.V.: 6.587.167), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Ajshe Garipi luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanese inwoner van het dorp Cerkez, nabij Kumanovë, en heeft u de Macedonische nationaliteit. U leerde uw partner Arsim Sulemani (O.V.: 6.587.187) acht jaar geleden kennen. Uw partner lijdt aan paniekaanvallen en neemt daarvoor al sinds 2001 medicijnen. Het ging de laatste tijd beter met hem, maar toch stond hij naar eigen zeggen voor de keuze: het land verlaten of zelfmoord plegen. Bovendien had hij via onbekende radicale moslims bedreigingen ontvangen ten gevolge van zijn onislamitische levensstijl. Tot slot heeft uw oudste dochter in haar eerste levensjaar af te rekenen gehad met de aandoening trombocytopenie (een tekort aan bloedplaatjes), waarvan zij momenteel hersteld is. Ze moet veel groenten en fruit eten om genoeg ijzer binnen te krijgen. Jullie hebben het echter niet breed en jullie wonen in bij de vader van uw partner. Op 24 februari 2010 verliet u samen met uw partner en drie kinderen Macedonië op legale wijze richting Zwitserland. Daar verbleven jullie drie nachten bij een oom van uw partner, Vahid Sulemani. Deze oom voerde jullie op 1 maart 2010 naar België, waar jullie op diezelfde datum asiel aanvroegen. U bent in het bezit van uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 3 februari 2010 te Kumanovë, en de Macedonische paspoorten van uw drie kinderen, alle uitgereikt op 4 februari 2010 te Kumanovë.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die uw partner Arsim Sulemani (O.V.: 6.587.187) heeft uiteengezet (CGVS p.2-3). De bestreden beslissing van verzoekers echtgenoot werd geheel hernomen waarbij geconcludeerd werd : "Bijgevolg kan ook in uw hoofd niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u hebt neergelegd, met name uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen, zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij staven immers louter uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw minderjarige kinderen, maar daar wordt op zich niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste en enige middel stellen verzoekende partijen: *"Dit middel is gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van de motiveringsplicht in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (en, gezien de manifeste beoordelingsfouten, de schending van artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980)".*

3.2.1. Verzoekers tonen niet aan hoe de bestreden beslissingen artikel 48/2 van de wet van 15 december zouden schenden nu werd nagegaan of verzoekers voldoen aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden. Dit onderdeel mist grondslag.

3.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partijen kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren

ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. De stelling van verzoeker partijen dat waar bestreden beslissingen vermelden *“dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing wordt genomen”*, het niet bewezen is dat de Minister of zijn gemachtigde verzocht heeft om de aanvraag bij voorrang te behandelen, berust op een onvolledige lezing van het administratieve dossier waarin de brief van de bevoegde staatssecretaris Wathélet (stuk 5) steekt. De brief wijst op de hoge instroom van Macedonische en Servische asielaanvragen die conform artikel 52/2, §2 Vreemdelingenwet bij voorrang en binnen een korte termijn dienen te worden behandeld. Verzoekers hebben het recht om, zoals bepaald in artikel 39/61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ter griffie inzage te nemen van het dossier gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn en konden aldus kennis genomen hebben van de achterliggende reden voor de versnelde behandeling van hun asielaanvraag. Tot slot ziet de Raad niet hoe in casu de versnelde behandeling een negatieve invloed kan hebben op de correcte afhandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Het onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

3.2.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2.5. Wat de schending van *“het”* (sic) algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekers zetten nergens concreet uiteen waar en hoe de bestreden beslissingen de aangevoerde rechtsnorm schenden, bijgevolg is dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk (RvS 13 februari 2008, nr. 2129).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Eerste verzoeker verklaart een trauma te hebben opgelopen naar aanleiding van het conflict in Macedonië in 2001 en zou sindsdien te kampen hebben met psychologische problemen. Hij legt ter staving verscheidene medische attesten, aantekeningen van de behandelende arts en medische voorschriften voor. Eerste verzoekers medische problemen berusten op loutere verklaringen. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze problemen worden geen nuttige gegevens aangebracht die verzoekers psychologische toestand verklaren of in historische context zetten. Aldus wordt niet aangetoond dat zijn geestelijke problemen voortvloeien uit de oorlogstoestand te meer nu eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nooit te hebben deelgenomen aan het conflict, noch persoonlijk getuige te zijn geweest van gevechten of ernstige gebeurtenissen (zie gehoorverslag CGVS man, p.5). Hoe dan ook de medische documenten uit Macedonië tonen aan dat verzoeker in behandeling was, de nodige bijstand genoot, een gezondheidsverzekering had en medicijnen werd voorgeschreven. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn psychologische problemen een causaal verband hebben met een van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

4.2. Pas tijdens het CGVS-verhoor beweerde verzoeker bedreigd te worden door radicale moslims omdat hij zich niet hield aan de islamitische leefregels. Deze laattijdig ingeroepen beweringen berusten uitsluitend op loutere hypothesen die hij via zijn vrienden hoorde en worden niet met objectieve

elementen onderbouwd. Het feit dat verzoeker deze problemen niet eerder te melden, hoewel hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd (*"Heeft u naast deze reeds door u aangehaalde problemen, nog problemen gehad (...) uw autoriteiten ? neen. medeburgers (buren of dorpsgenoten? Neen"*) en hij ontkennend antwoordde, ondermijnt de geloofwaardigheid van de dreigementen van radicale dorpsgenoten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoekers bewering dat deze redenen persoonlijk zijn (zie CGVS-verhoor p. 2) kan niet overtuigen nu de dreigementen een belangrijk onderdeel uitmaken van verzoekers asielaanvraag en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk problemen ontkende met dorpsgenoten. Overigens zijn verzoekers verklaringen over wie hem zou bedreigen uiterst vaag: *"Ik was geïsoleerd door een groep, het zijn simpele, ordinaire mensen, waarom ik niet naar de moskee ging, waarom ik niet bidde (...) Ik weet niet hoe ze te noemen, deze groep, baarden met korte broeken, moslims"* en overigens stelt hij uitdrukkelijk *"ik heb geen directe dreigingen ondergaan maar ik vind geruchten op dat het om een clan zou gaan"* (CGVS-verhoor p.4). Dergelijke vage uiteenzetting kan het waarachtigheidsgehalte slechts onderuit halen. De verwijzing naar een informatiefiche aangaande de vragenlijst op de website van Vluchtelingenwerk noch het betoog *"In tegenstelling tot de informatie in de hierboven aangebrachte fiche, lijkt het Commissariaat nogal veel waarde te hechten aan de informatie in de vragenlijst en berust haar beslissing in grote mate op het feit dat verzoeker in de vragenlijst geen melding zou gemaakt hebben van het bestaan van zijn vrees voor extreme moslims die dreigementen hebben geuit ten aanzien van hem"* is nuttig. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

4.2.1. Het volstaat ten slotte niet te verwijzen naar een algemeen internetartikel aangaande radicale islam in Macedonië om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.3. Voor het overige tonen de paspoorten van verzoekers en hun kinderen hun identiteit aan, wat niet ter discussie staat. Deze documenten, net als verzoekers rijbewijs zijn niet dienstig in onderhavige procedure nu ze geen ondersteuning bieden voor de asielmotieven van verzoekers.

4.4. Wat de werkloosheid van verzoekers en hun financiële toestand betreft, ressorteert dit motief van socio-economische aard niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Het aangehaalde middel is ongegrond.

7. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of eerste verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Eerste verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure. Bovenstaande geldt eveneens inzake de gezondheidsproblemen van verzoekers dochter.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 55 344 / IV en RvV 55 349 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK